

Rigsdagstidende.

1850.

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 154.

45de Møde.

Torsdagen den 4de April.

(Fortf.)

Cultusministeren (fortf.) Jeg skal nemlig antyde, hvorledes jeg tænker mig at Sagen maatte ordnes. Der maa først opgjøres, hvad hele Geistligheden skal erlægge i Skat af Tiender; men dette kan ingenlunde, som den ærede Forslagsstiller antydede, opgjøres i Cultusministeriet, det har ingenlunde Materiale dertil; man kan der vel vide, af hvor meget tiendeydende Hartkorn enhver Præst oppebærer Tiende, men derefter kan man ikke udregne Tiendeskattens Beløb, fordi man ikke veed, efter hvilken Form og paa hvilke Betingelser Tienden oppebæres i hvert enkelt Kald, og derefter bestemme Skattebeløbet saaledes, at Tiendeskatten kan variere mellem 4 p. og 22 p. pr. Td. tiendeydende Hartkorn. Der er altsaa intet andet Middel, end at Tiendeskatten opgjøres ved de enkelte Amtsstuer. Naar alle disse Opgjævelser ere fuldendte, saa skulle de indsendes og opsummeres, og derpaa skal Beløbet fordeles efter de Summer, hvortil Tiendeindtagten for hvert Kald er ansat ved Kaldenes Regulering, og derefter udfærdiges Indtægtsordren og Ordren til at betale Skatten. Jeg troer, at baade den første Deel af Arbejdet vil medføre ikke ringe Besvær, og den hele Sag stor Forsinkelse i Geistlighedens Krigsskats Opkrævning. Jeg troer altsaa at maatte betegne dette Forslag som laborerende af practiske Banstueligheder. Jeg skal iøvrigt ikke opholde mig ved, at der er den lille formelle Mangel, at dette Endringsforslag ved § 5 ikke er sat i Forbindelse med hvad der maatte som Folge deraf foreslaaes ved § 8; naar det nemlig i § 5 bestemtes, at Tienden særskilt skal beskattes, maatte der gjøres en Endring ved § 8, hvorved Tienden der gik ud af de Indtægter, hvoraf Geistligheden skulde udrede Skat som af

Embedsløn. Til disse Bemærkninger troer jeg for Diebliffet at burde indskrænke mig.

Ordføreren: Endsfjendt denne Paragraph indeholder forskjellige Punkter, hvorom Discussionen kunde dreie sig, saa har jeg troet, allerede nu at burde tage Ordet, da de hidtilværende Discussioner hovedsagelig have angaaet et eneste Punkt i Paragraphen, og jeg finder det nødvendigt, at Udvalget, førend Discussionen skrider videre frem, med Hensyn til dette udtaler den Anskuelse, hvorefter det er kommet til sit Resultat i Betænkningen. Jeg skal imidlertid, førend jeg gaaer over dertil, dog tillade mig nogle faa Uttringer med Hensyn til et andet Hovedpunkt i Paragraphen, der staaer i nærmeste Forbindelse med det hele Forslag, eller hvorfra, reitere sagt, Udvalgets Forslag gaaer ud, og der, som det forekommer mig, mødte nogen Indvending af den høitærede Finantsminister, som om Udvalget mindre velbetænk, end det var dets Pligt, havde troet at kunne fraraade en Bestatning, som Ministeriet havde foreslaaet. Udvalget maa vistnok erkende, at det er Ministeriets Pligt at gaae tilværks med den yderste Omstigt for, ikke at gjøre Forslagene for lave til de Byrder og den Bestatning, som det anseer nødvendigt, at Landet skal bære under de bestaaende Forhold. Men det forekommer mig, at Ministeriet ogsaa fra sin Side maa indrømme, at Folkets Repræsentanter i Folkethinget maage ansee det for en ligesaa hellig Pligt for dem, paa det Nøieste at vaage over og paa det Kraftigste at lægge Ministeriet det paa Hjerte, at ogsaa virkelig kun saadanne Byrder, som ere absolut nødvendige, blive paalagte Folket at udrede, og om det ikke kan undgaaes at bære dem i et eneste Aar. Jeg kan i den Erklæring, som Ministeriet har givet, og som, hvis jeg ikke meget feiler, lød saaledes, at Ministeriet ikke drifter sig til at erklære en saadan Byrde for absolut nødvendig i dette Aar, ikke see Andet